

ρωτέρα εκ τούτου, ότι η σχεδία δεν ήτο εξηραλισμένη έναντιον ενδεχομένης εισβολής.

Τῶντι ἄν και οἱ πύθηκοι δὲν ἀγαποῦν τὸ νερὸν περισσότερο ἀπὸ τὰς γαλάς, ἄν και δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ριφθοῦν εἰς τὸν ποταμὸν και νὰ κολυμβήσουν μέχρι τῆς σχεδίας, ἐν τούτοις ὁμως ἡ διάταξις τῶν κλάδων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ, τοῖς ἐπέτρεπεν εἰς πολλὰ μέρη, νὰ προχωρήσουν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐσχημάτιζαν οἱ κλάδοι τῶν δένδρων και οἱ κισσοί, νὰ φθάσουν ἀκριβῶς ἀνωθεν τῆς σχεδίας, και ἀπὸ ἐκεῖ νὰ πέσουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Κάμη και τῶν συντρόφων του. Τούτο θὰ ήτο ἀπλοῦν παιγνίδιον διὰ τὰ τετράχειρα ἐκεῖνα, τὰ τόσον εὐκίνητα ὅσον κατοποιά.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ τῆς προσβολῆς ἐπεχειρήσαν τῶντι νὰ ἐκτελέσουν ἐξ ἡ ἐπὶ μεγάλοι γορίλλαι, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, εἰς ἓνα ἐκ τῶν ἀγκῶνων τοῦ ποταμοῦ, ὅπου συνηροῦντο και συνεπλέκοντο οἱ κλάδοι τῶν βομβάκων. Τὰ ζῶα ἔφθασαν σχεδὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ρυτικῆς ταύτης γεφύρας, ἐστάθησαν ἐκεῖ και ἀνέμενον τὴν διέλευσιν τῆς σχεδίας.

Ὁ Τζὼν Κόρτ τοὺς ὑπέδειξε μακρόθεν. Δὲν ήτο δυνατὸν νὰ πατηθῆ κανεὶς περὶ τῶν διαθέσεων τῶν.

—Θελοῦν νὰ πέσουν ἐπάνω μας, ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, και ἄν δὲν τοὺς φονεύσωμεν.

—Πῦρ λοιπὸν! διατάξεν ὁ ὀδηγός.

Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Τρεῖς πύθηκοι, θανασιμῶς πληγωθέντες, ἀφ' οὗ εἰς μάτην ἐπροσπάθησαν νὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τοὺς κλάδους, ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν ποταμὸν και ἐξηρανώθησαν.

Ὁ ἀλαλαγμὸς ἔγινεν ἰσχυρότερος. Και ἄλλοι πύθηκοι, περὶ τοὺς εἰκοσι, ὤρμησαν εἰς τοὺς κισσοὺς μανιώδεις, ἔτοιμοι νὰ ριφθοῦν ἐπὶ τῆς σχεδίας.

Ἡναγκάσθησαν νὰ γεμισοῦν ταχέως τὰ ὄπλα και νὰ πυροβολήσουν ἐκ νέου. Οἱ πυροβολισμοὶ ἀντήχουν ἀλλεπάλληλοι, Δώδεκα γορίλλαι και σκιμπαζήδες ἐπληγώθησαν ἢ ἐφονεύθησαν, πρὶν φθάσῃ ἡ σχεδία κάτωθεν τῆς γεφύρας. Ἀποθαρρυνθέντες, τρομάξαντες, οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὰς ὄχθας. Μία σκέψις ἐγεννήθη τότε, ἡ ἐξῆς: ἄν ὁ καθηγῆτης Γιάρνερ ἤρχετο νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τοὺς μυχοὺς τούτους τοῦ Μεγάλου Δάσου, ἡ τύχη του θὰ ήτο ὁμοία μετὴν τύχην τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὁ τελευταῖος οὕτως ἔτυχε τῆς αὐτῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τοῦ δάσου, ὁποῖος ἔτυχον ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ και ὁ Μάξ Οὐμπέρ, δὲν ἐχρειάζετο και ἄλλο διὰ νὰ ἐξηγηθῆ ἡ ἐξοφάνισις του. Ἐν τούτοις ὁμως, ἄν πραγματικῶς ὁ Γιοχάουζεν εἶχεν ὑποστῆ ἐπιθέσειν πιθή-

κων, θὰ ὑπῆρχον τεκμήρια ἀναμφισβήτητα. Ἐνεκα τῶν καταστρεπτικῶν ἐνστίκτων τῶν ζῶων τούτων, ὁ κλωδὸς δὲν θὰ ἔμενεν ἀβλαβής, και μόνον τὰ ἐρείπια του θὰ ὑπῆρχον εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχε.

Ὅπως δὴ ποτε, τὴν ὥραν ἐκείνην, τὸ πλέον ἐπέγινον δὲν ήτο νάνητυχῆσαι περὶ τῆς τύχης τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδικῆς τῶν σχεδίας. Διότι τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ ἠλαττοῦτο βαθμηδὸν και κατ' ὀλίγον. Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων, δεξιᾶ, ἐμπροσθεν μικροῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὕδωρ περιδινόμενον, ἐμαρτύρει ἀντίρρουν ἰσχυρὸν. Ἄν ἡ σχεδία ἐνέπιπεν εἰς τὸν ἀντίρρουν τούτον, δὲν θὰ ὑφίστατο πλέον τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ρεύματος, ἐκτρεπομένου ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκρωτηρίου, και θὰ προσέκρουε κατὰ τῶν βράχων τῆς ὄχθης. Ὁ Κάμης ἠδύνατο μὲν διὰ τῆς κώπης νὰ τὴν διατηρῆ ἐπὶ τοῦ ρείθρου, ἀλλὰ τὸ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ λοξοδρομικῶς ἀπὸ τὸν ἀντίρρουν, θὰ ήτο δύσκολον: Οἱ πύθηκοι τῆς δεξιᾶς ὄχθης θὰ ἐπέπιπτον ἐναντίον τῆς πολυκλήθεϊς. Ὅθεν ἐπεβάλλετο ἡ ἀνάγκη νὰ τοὺς τρέψουν εἰς φυγὴν διὰ πυροβολισμῶν. Και αἱ καραμβίναι ἤρχισαν πάλιν νὰ βροντοῦν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σχεδία ἐστρέφετο περὶ ἑαυτὴν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀντίρρου.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀγέλη ἔγινεν ἄφαντη. Δὲν τὴν διασκόρπισαν ὁμως οὔτε αἱ σφαῖραι οὔτε οἱ κρότοι τῶν πυροβολισμῶν.

Πρὸ μίας ἡδὴ ὥρας, ἡ θύελλα ἀνήρχετο ὀλονεν πρὸς τὸ ζενοῖθ. Νέφη ὠχροκίτρινα ἐκάλυπτον τώρα τὸν οὐρανόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστραπαὶ διέσχισαν τὸν οὐρανὸν θόλον και ἡ θύελλα ἐξέσπασε μετὴν τεραστίαν ἐκείνην ταχύτητα ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰς θυέλλας τῶν θερμῶν κλιμάτων. Εἰς τὰς τρομερὰς ἐκείνας ἐκρήξεις τῶν κεραυνῶν, τὰ τετράχειρα κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἐνστιγματικῶ ἐκείνου τρόμου, κοινοῦ εἰς ὅλα τὰ ζῶα, τὰ ὁποία ἐπηρᾶζει ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἠλεκτρισμὸς. Ἐντρομοὶ, οἱ πύθηκοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσου, ζητοῦντες καταφύγιον κατὰ τῶν ἐκτυφλωτικῶν λάμψεων και τῶν ἰσχυροτάτων κρότων. Εἰς ὀλίγα λεπτά, αἱ δύο ὄχθαι ἠρημώθησαν, και ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν ἐπιδρομέων, ἀπέμειναν μόνον περὶ τὰ εἰκοσι πτώματα, κατακείμενα μεταξὺ τῶν θάμων και τῶν καλαμώνων τῆς ὄχθης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΜΓΚΟΡΑ!

Τὴν ἐπαύριον, αἰθρίασαντος τούρανου —θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν ἐξέπλυνε και τὸν ἐκαθάρισεν ἡ καταγιγίς, — ὁ θόλος του ἔλαμπεν ὑπεράνω τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων διὰ ζωηροῦ κυανοῦ χρώματος. Μετὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, αἱ σταγόνες

αἱ ὁποῖαι ἐκάλυπτον τὰ φυλλώματα και τὴν γλῶν, ἐξητμισθησαν. Τὸ ἔδαφος, ἀποξηραθέν τάχιστα, ἐφαίνετο πολὺ κατὰλληλον διὰ πεζοπορείαν. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθήσουν περὶ τὸν δρόμον πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ. Ἐπειδὴ τὸ ρεῖον Γιοχάουζεν δὲν ἐξετρέπετο ἐκ τῆς διευθύνσεως ταύτης, ὁ Κάμης και οἱ σύντροφοὶ του δὲν ἀμφέβαλλον πλέον ὅτι θὰ ἔφθανον εἰς τὸν Οὐμπάγκη ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

Ἡ ἰσχυρὰ ἀτμοσφαιρικὴ διατάραξις, αἱ μυριάδες ἐκείναι τῶν ἀστραπῶν, αἱ παρατεταμέναι βρονταί, αἱ πτώσεις τῶν κεραυνῶν, δὲν ἐτελείωσαν παρὰ τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν. Προσεγγίσασα τὴν ὄχθην διὰ τοῦ ἀντίρρου, ἡ σχεδία εἶχεν εὖρη καταφύγιον. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑψοῦτο πελώριον βροχίθ, τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς, κενὸς εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἀπετελεῖτο μόνον σχεδὸν ἀπὸ τὸν φλοιὸν του. Εἰς τὸ κοίλωμα ἐκεῖνο, ὁ Κάμης και οἱ σύντροφοὶ του ἤμποροῦσαν νὰ στρωμαχθοῦν και νὰ εὐροῦν ὡπως δὴ ποτε θέσιν. Μετεκρίμισαν ἐκεῖ και τὰ ὀλίγα τῶν πράγματα, ὄπλα, σκευὴ και πολεμοφόδια, διὰ νὰ μὴ βλαφθοῦν ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν, τὰ ἐφόρτωσαν δ' ἐκ νέου εἰς τὴν σχεδίαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

—Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ ἐπικαίρως μὰς ἤλθεν αὐτὴ ἡ θύελλα! παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ ὁποῖος συνωμίλει μετὸν Μάξ, ἐν ᾧ ὁ ὀδηγὸς ἠτοίμαζε τὰ τεμάχια τοῦ κρούου ψητοῦ, ὅσα εἶχον μείνει ἀπὸ χθές, διὰ τὸ πρόγευμα.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΟΝ ἔχω νὰ σας διηγηθῶ μίαν πολὺ ὠραίαν κ' ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν.

Δὲν εἶνε παραμυθί. Συνέθη ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, χθές τὸ βράδυ, μετὸ λαμπρὸν φεγγάρι, ὅταν ἐπῆγα κ' ἐγὼ εἰς τὸ Ζάπκειον νὰ πάρω ὀλίγον ἀέρα... Ὅθὰ συγκινήθητε, θά... Ἀλλὰ σταθῆτε πρῶτα νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

Ἄ, ναι, θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ... Ἀλλὰ τί ζέστη πού κάμνει! Χθές τὸ θερμόμετρον ἔδειχνε 32, σήμερα δείχνει 33, αὐριον... ἔχει ὁ Θεός. Φοβερὰ ζέστη! Καὶ σημαῖωσατε ὅτι τώρα πού σας γράφω, δὲν εἶνε πλέον βράδυ μετὰ λαμπρὸν φεγγάρι... Εἶνε ἡμέρα, και ὁ ἀσπλάγχνος ἥλιος πυρπολεῖ ἀπέξω τὸ γραφεῖόν μου, και ἔχω κλεισμένες τὰς γρίλλιας τοῦ παραθύρου, διὰ νὰ μὴν ἐμβαίνῃ ὁ

αὐθαδὴς και μέσα... Μὴ νομίσατε ὁμως, ὅτι ἀπὸ τὰς χαρμαδὲς δέν μου στέλλει τὰ πύρινα βέλη του... Ἐπειτα ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτὴ εἶνε καυστική και πινηγρὰ, εἶτε ὑπὸ σκιάν εἶτε ὑπὸ ἥλιον. Νά, τὸ θερμόμετρον που εἶνε ὑψωμένον εἰς τὰ 33, εἰς τὴν σκιάν τοῦ ἔχω. Ἄν ήτον ἐδῶ τοῦλάχιστον ὁ Κουριοκεφαλάκης, νὰ το κατὰ τὴν βάση... εἰς τὸ ὑπόγειον!.. (Τὸ ἐνθυμῆσθε βέβαια και αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα.)

Ὅψ! Τί ζέστη... ἔσκασα! Σταθῆτε νὰ πάρω κοντὰ μου τὸ κανάτι μετὸ νερό, — πού ὁ Θεὸς νὰ το κάμῃ κρύον, νὰ πίνω κάπου κάπου, διότι ξηραίνεται ὁ λαιμὸς μου, κ' ἐγὼ ὅταν γράφω, μοῦ φαίνεται ὅτι ὀμιλῶ... Ἄ! πού εἶνε κ' ἐκείνη ἡ κινεζικὴ βεντάλια πού τὴν ἔχω εἰς τὸν τοῖχον διὰ στολίδι;... εἶνε καιρὸς νὰ τὴν πάρω κοντὰ μου και νὰ τὴν χρησιμοποιοῦσω.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ὁλα τὰ ἐφόδια εἰς ἐνέργειαν. Καὶ τώρα —τελοσπάντων, — θάρχησω τὴν ἱστορίαν μου.

Χθές τὸ βράδυ, μετὸ λαμπρὸν φεγγάρι, — ἄχ! ἔκαμνε και δροσιὰ... μετὶ πόθον τὴν ἐνθυμοῦμαι!.. — ναι, χθές τὸ βράδυ, ἐκεῖ πού ἐπῆγαινε εἰς τὸ Ζάπκειον, ἀπὸ τὴν Δενδροστοιχίαν... Ἀλλὰ σταθῆτε μίαν στιγμὴ, σὰς παρακαλῶ, νὰ σκουπισῶ τὰ χέρια μου. Ἰδῶσαν παρὰ πολλὰ, και φοβοῦμαι μὴ ναῖσινον τὸ χαρτὶ και μουντζουρωθοῦν τὰ γράμματα και τότε δὲν θὰ ἤμπορούσατε διόλου νὰ γινώσσετε τὴν ἐπιστολήν μου — ὅπως καμμία φορὰ τὸ παθαίνει μετὰς ἰδικὰς σας ἡ Διάπλασις.

Λοιπὸν, ἐν ᾧ ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν Δενδροστοιχίαν, βλέπω ἓνα κοριτσάκι, εἰς ἑως ἑπτὰ χρόνων...

—Ἐ! μὴ φωνάζετε! ἡσυχία, σὰς παρακαλῶ! — Δὲν το λέγω εἰς σὰς, τὸ λέγω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ μας, διότι ἀπὸ τὴν ζέστην, ἔχω ἀνοικτὰς ὄλας τὰς θύρας, και ἀκούεται ἀπέξω κάθε ὀμιλία, κ' ἐγὼ, ὅταν γράφω, δὲν εἰμπορῶ νὰκούω οὔτε ψίθυρον.

Τέλος πάντων, ἔγινε και ἡσυχία... Μόνον ἓνας τζίντζικας ψάλλει τὴ ζέστη ἀπὸ μακρῶ. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν μ' ἐνοχλεῖ. Τώρα θὰ ἐξικολοθῆσω.

Ἀλλὰ τί βλέπω; Κοντεῦω νὰ τελειώσω, και δὲν σας εἶπα ἀκόμη οὔτε τὸ Ἄλφα τῆς ἱστορίας μου. Καὶ ἡ ἱστορία μου εἶνε ἐκτενής, και θέλει τόπον, και θέλει ὥραν... Ἀδύνατον νὰ σας εἰπῶ σήμερον ἱστορίαν!

Ἄχ! αὐτὴ ἡ ζέστη!.. Τί μου κάμνει!.. Ὅθὰ εἶχα ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ τὴν καταρασθῶ, ἄν δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε καλοκαίρι, και ὅτι τὸ καλοκαίρι ἡ ζέστη εἶνε τόσον φυσικὴ, ὅσον εἶνε χρησιμὴ και ἀναγκαία. Ἄν δὲν μὰφίνῃ ἐμε νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, κάμνει ὁμως κάτι πολὺ σπουδαιότερον και πλέον ἐπι-

γον: Ὁριμάζει τοὺς καρπούς και οἱ καρποὶ εἶνε ἡ χαρὰ, και ἡ εὐτυχία, και ὁ πλοῦτος, και ἡ ζωὴ... Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ καταρασθῶ τὴν ζέστην, και ἄς ὑποφέρω, οὔτε θὰ σπῖσω τὸ θερμόμετρον, ὅπως ἔκαμνε ἓνας ἄλλος Κουριοκεφαλάκης. Δὲν θὰ τὴν καταρασθῆτε οὔτε σὰς, και ἄς μὴν ἀναγνώσσετε σήμερον τὴν ἱστορίαν μου. Δὲν πιεράζει... σὰς τὴν διηγοῦμαι ἀργότερα, ὅταν δροσιῆ... Καὶ τώρα... πρέπει νὰ εὐρω ἓνα ὠραῖον ἐπιλογον, διὰ νὰ κλείσῃ και αὐτὴ ἡ παραξενὴ ἐπιστολή... Ἄς πῶ ὀλίγον νερό... ἄς ἀερισθῶ ὀλίγον μετὴν κινεζικὴν βεντάλιαν... ἴσως μοῦ ἔλθῃ καμμία ἰδέα... Τίποτε! ἡ ζέστη δὲν μὰφίνει οὔτε νὰ σκεφθῶ. Καὶ ὅταν θὰ μου εἰπῆτε: Μὰ τί παραξενὴ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σας, κύριε Φαίδων! — ἐγὼ θὰ σας ἀπαντήσω: Τῆς ζέστης, ἀγαπητοί μου, τῆς ζέστης!..

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 72^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΕΥΝΟΗΣΙΝ ΑΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(*Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1901, σελ. 393)

Περισσότεροι ἀπὸ διακοσίους ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν ὀλιγώτεροι ἀπὸ δέκα ἔστειλαν ἐπιτυχῆ ὀπωσοῦν διηγήματα. Ἀπορῶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς τόσον καθαρά και τόσον ἀφθονοὶ εἰκόνες δὲν ἤμπορέσαν νὰ δώσουν σαφῆ τὴν ἰδέαν τοῦ διηγήματος εἰς τοὺς διαγωνιζομένους. Δηλαδή οἱ διαγωνιζόμενοι δὲν ἤμπορέσαν νὰ τὴν ἐννοήσουν, διότι, φαίνεται, ὅτι δὲν ἐπρόσεξαν πολὺ εἰς τὰς εἰκόνας.

Εἰς τὴν δευτέραν εἰκόνα, παραδείγματος χάριν, φαίνεται τόσον καθαρά ὅτι ὁ ἐλέφας και ὁ ἀκανθόχοιρος συνουνοῦν, ὅτε δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ πρῶτος ζητεῖ τὴν συνδρομὴν τοῦ δευτέρου, διὰ τὴν ἐκδίκησιν του, ὅτι συνεννοοῦνται τελοσπάντων διὰ νὰ δώσουν ἓνα μᾶθημα εἰς τὸν σκληρὸν ἀραπάκον. Καὶ ὁμως οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ ἐλέφας ἤρπασε τὸν ἀκανθόχοιρον διὰ τῆς βίας και τὸν ἐκάθισεν εἰς τὴν ράχιν του, και ὅτι κατὰ τύχην (ἢ ἀπὸ φόβον) ἐσήκωσε τὰγκάθια του, ὅταν ἠτοίμαζετο νὰ καθῆσθαι ἐπάνω του ὁ ἀραπάκος. Καὶ οὕτω πολλὰ καλογραμμένα διηγήματα ἔχασαν ἴσως τὸ βραβεῖον, διὰ τὴν ἀπροσεξίαν αὐτῆν.

Ἀλλὰ και τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀραπάκου παρεξήγησαν πολλοί. Τὸν ἔκαμαν ὑπηρέτην ἐν ᾧ φαίνεται καθαρότατα ὅτι εἶνε κύριος, νεαρὸς κύριος μάλιστα κομψευόμενος, «κατὰ τὸ εὐρωπαϊκο-ἀραπικὸν φηγοῦρνι» ὅπως λέγει κάποιος. Ὁ ζωγράφος ἠθέλησε νὰ τὸν παραστήσῃ

οὕτω ἐπὶ τὸ κομικώτερον. Ἡθέλησε δηλαδὴ νὰ παραστήσῃ ἓνα λιμοκοντορῖσκον τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ ἔππου, ἔχει ἐλέφαντα.

Παρετήρησα ἀκόμη ὅτι ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι, ἐσκέφθησαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς τὰγκάθια τοῦ ἀκανθόχοιρου μένου ἐμπηγμένα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀραπάκου. Προφανῶς ὁ ἀκανθόχοιρος εἶνε ἐκ τοῦ εἴδους ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκτοξεύουσαν τὰγκάθια τῶν ὡς βέλη, και ὅταν ὁ ἀραπάκος ἐκάθησεν ἐπάνω του, δὲν ἐδυσκολεύθη καθόλου νὰ τοῦ τα χερσίν.

Ἄλλοι πάλιν ἐνόησαν καλὰ τὰς εἰκόνας, συνέλαβον ὄλην τὴν οὐσίαν τοῦ διηγήματος, ἀλλὰ δὲν ἤμπορέσαν νὰ το γράφουν μετὰ συντομίαν, μετὰ συμμετρίαν, μετὰ λιτότητα. Τί ἐχρειάζοντο, παιδιὰ μου, αἱ ἐκτενεῖς ἐκεῖναι περιγραφαὶ και αἱ φλύαροι παρεμβάσεις εἰς ἓνα διήγημα ἀπὸ 850 λέξεις! Δὲν τα εἶπα τὸσάκις εἰς τοὺς προηγουμένους διαγωνισμοὺς; Τοσάκις δὲν ἔδωσα ὀδηγίαν πῶς γράφεται ἐν διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων; Δὲν ἀπαιτοῦσα ἐμπνευσιν, (ἄλλως τε ὀλίγα και ἀπὸ τὰ βραβεύομενα σήμερον διηγήματα εἶνε ἐμπνευσμένα) διότι ἡ ἐμπνευσις δὲν ἀποκτάται μετὰ ὀδηγίας, ἐρχεται μόνη της. Ἡθέλα ὁμως νὰ πεφεύγατε ἐκείνα τὰ λάθη τῆς συνθέσεως, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψει τὰς ὀδηγίας μου. Παραδείγματος χάριν σὰς εἶπα εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς, ὅτι εἰς σύντομα και μᾶλλον ἀστεία διηγήματα δὲν ἔχουν τόπον αἱ ποιητικαὶ περιγραφαὶ τῆς φύσεως, τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, κτλ. Κ' ἐν τούτοις εἰς πολλὰ διηγήματα εἶδα πάλιν περιγραφὰς, πού μου ἐνθύμισαν τὸν Ἰούλιον Βέρν.

Τὸ καλλίτερον, τὸ ἐξυπνότερον διήγημα, μοῦ τὸ ἔστειλε τὸ Κεντρί. Ἀφεύκτως θὰ ἔπαρνε τὸ Ἄ βραβεῖον, ἄν δὲν εἶχε μίαν σπουδαίαν ἔλλειψιν: Εἶνε γραμμένον διὰ μεγάλους ἀναγνώστας και θὰ ἤρμοξε μᾶλλον εἰς σατυρικὴν ἐφημερίδα. Τούτο δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν πραγματικὴν του ἀξίαν ἀλλ' ἐγὼ πῶς ἤμποροῦσα νὰ το βραβεύσω και νὰ μὴ το δημοσιεύσω;

Πολὺ καλογραμμένον και τὸ διήγημα τοῦ Ἀ τ α β υ ρ ί ο υ Ρ ὀ δ ο υ. Ἰσπερ ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ Κεντρί οῦ εἶνε τὸ ἐξυπνότερον, τὸ πλέον χαριτωμένον. Ἀλλὰ πῶς νὰ το βραβεύσω και αὐτὸ, ἀφ' οὗ δὲν παραδέχεται συνεννόησιν μετὰξὺ ἐλέφαντος και ἀκανθόχοιρου; Ὅθὰ ἤπο μίαν ἔλλειψιν ἀσυγγώρητος.

Ζωηρὸν και χαριεστατον και τὸ διήγημα τοῦ Μ ι κ ρ ο ῦ Μ υ ρ θ ι α ν ο ῦ. Ἄλλ' αὐτὸ πάλιν εἶνε ὁ ἀντίπους τοῦ Κεντρί οῦ: εἶνε γραμμένον διὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ. Τὸ δὲ βραβευμένον διήγημα δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε διὰ πολὺ μεγάλους, ἀλλ' οὔτε και διὰ πολὺ μι-

κρούς. "Έχω δίκαιον βέβαια" άλλ' έχει δίκαιον και ο Μικρός Μυρθια-νός, ο οποίος έγραψε δια την ηλικίαν του. Καί τοῦτο μ'έκαμε νά σκεφθῶ, ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Διηγήματος πρέπει ἴσως νά χωρισθῆ καὶ νά δίδω δύο σειρὰς εἰκόνων, μίαν διὰ τοὺς μεγαλειτέρους, καὶ ἄλλην διὰ τοὺς μικροτέρους.

Πρέπει ἀκόμη νάναφέρω ἰδιαιτέρως, ὡς πολὺ καλογραμμῆνα, — ἂν καὶ ἔλα ἔχουν τὰ ἐλαττώματά των, — τὰ διηγή-τῆς Ἀλλοπροσάλλου, τῆς Ἰ-τέας, τῆς Ζωήρας Φλογός, τῆς Χρυσανθεμίδος καὶ τοῦ Κόντε Ραπανάκη. "Ἐν ἀπὸ αὐτὰ ἔπρεπε νά βραβεύσω χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ εὐρι-σκόμην εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἐκλογῆς (ἴσως θὰ ἐπροτιμούσα τὸ γλαφυρὸν διή-γημα τῆς Χρυσανθεμίδος,) ἂν δὲν ἦτο καὶ τὸ διήγημα τοῦ Ἰσημε-ρινοῦ τοῦ Κόσμου. Αὐτὸ εὐρέθη ὅτι εἶναι τὸ σχετικῶς καλλίτερον. Δὲν ἔχει τὴν χάριν, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐφύ-αν πολλῶν ἄλλων. Εἶνε ὅμως ἀνθρωπινα γραμμῆνον καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἶνε ἀ-κριβῆς ἀπόδοσις τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν διηγούνται αἱ εἰκόνες. Τέσον ἀκριβῆς μά-λιστα, ὅσον κανενὸς ἄλλου ἀπὸ τοὺς δια-γωνιζομένους διὰ βραβεῖον. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἐπίσης ἀκριβῆ μεταξὺ τῶν λα-βόντων "Ἐπαινον καὶ Ἐδφημον μνειῶν" ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τόσον καλογραμ-μένα ὥστε νάμφισθητήσουν τὴν θέσιν τῶν πρώτων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἰσημερινὸς τοῦ Κο-σμου [15Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κεντρί, [12Ε] — Ἀγαθῆριον Ρόδου, [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀλλοπροσάλλος [10 Ε] — Χρυσανθεμίδος [10Ε]. — Μικρὸς Μυρ-θιανός [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 8Ε εἰς ἕκαστον]: Ἰτέα — Ζωηρὰ Φλογέ. — Κόντε Ραπανάκης. — Ἀρχικαλαμπουριστής. — Ἀστὴρ τῆς Ἀνα-τολῆς. — Ἐργίκος Μασσαί.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 5Ε εἰς ἕκαστον]: Σιωπη-λὴ Νεξ. — Νέος Ναυτης. — Κυνηγὸς τῶν Ἄλπεων. — Χωλὸς Διάβολος. — Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος. — Ἄσμα Νηρηίδος. — Τίθε Ἡπειρώτου. — Γλυκεῖα Καρδία. — Ἀθῶν Καρδία. — Φιλόπατρις Ἰάκ. — Μολὼν Λα-βέ. — Διαφνοθεῖσα Ἑλπίς. — Περιλήτης. — Ἀσπρὸ Ποντικίον. — Πλοῖον τοῦ Δουρά-θωος. — Κύκνειον Ἄσμα. — Ἰωάννης Ν. Φαρ-μακίδης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἐπὶ 3Ε εἰς ἕκαστον): Κωστ. Ἀλ. Ἡλιάδης. — Ἐφεσία Κόρη. — Ἄδρα τοῦ Πηλίου. — Τζῶν Μπούλ. — Κωστ. Π. Δαί-όγλου. — Πανταχὸν Παρῶν. — Νυκτοκόραξ. — Ἐξέριστος Ναπολέων. — Σεμνὴ Κόρη. — Καλὸς Ὄρισος. — Χαμένη Ἐδνηχία. — Κρο-τάλος. — Σειτενεμένος Σιωπητός. — Οὐδί-πος Τύραννος. — Ἠερθῶσα Καρδία. — Νυ-κτολούδοον. — Ἄρθος Μαῖον.

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ 2Ε εἰς ἕκαστον): Κόλ-πος τῆς Ἀταλείας. — Ἀφρόεσσα Ὁδλασ-σα. — Δημ. Γ. Κόντης. — Ἰωάννης Χ. Βα-φιαδῆς. — Λευκὸς Τάξιθος. — Δουκίσις τῶν Σαλότων. — Λαίμαργο Ποντικί. — Ἡ-

ρωὶς τοῦ Ζαλόγγου. — Κλεάνθης Α. Καλ-θῆς. — Ἀνδρέας Π. Κοκκώτης. — Ναυτης. — Ἐδγητής Καρδία. — Μικρὸς Ἀθηναῖος. — Τοδεύς. — Ἀναμμένο Σπίρο.

Εἰς τὸν σωρὸν τῶν χειρογράφων εὐ-ρέθη καὶ ἓν διήγημα τῆς Κόρης τοῦ Στρυμῶνος, γραμμῆνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰκόνων τοῦ προηγούμενου Διαγω-νισμοῦ. Δὲν εἰςέφυρ πῶς συνέθη τοῦτο. Τὸ διήγημα φέρει χρονολογίαν 14 Ἰα-νουαρίου 1901, ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι ἐστάλη ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ πα-ρόντος Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατ' ἀνάγκην ἀποκλείεται.

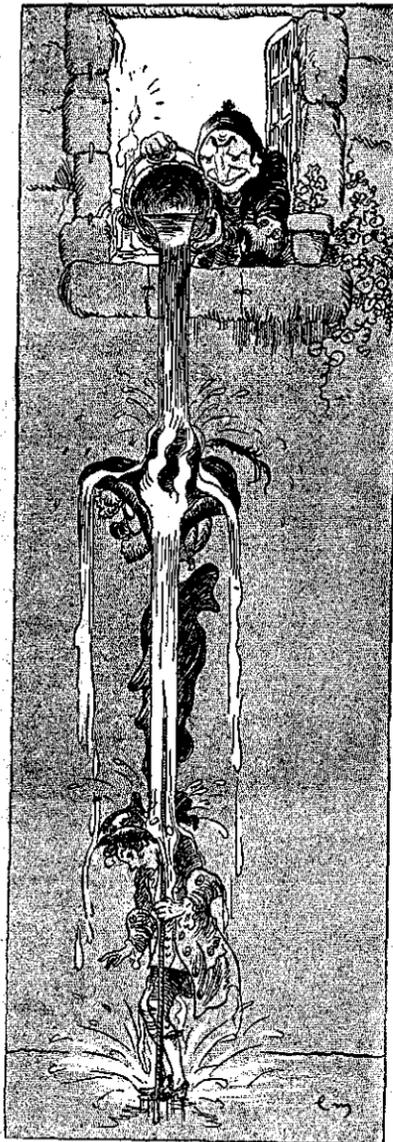
Τὸ βραβεύθην διήγημα τοῦ Ἰσημε-ρινοῦ τοῦ Κόσμου θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 212)

Τὴν ὥραν μάλιστα ἐκείνην, πρὶν πέ-ση νά κοιμηθῆ, ἡ γραῖα ἔκαμνεν, ὅπως

"Ἐδέχθησαν κατὰ κεφαλῆς μίαν καλὴν ψυ-χολουσίαν." (Σελ. 221, στήλ. α.)

κάθε βράδῳ, τὸν ἀπολογισμὸν τῶν πραγ-μάτων τὰ ὁποῖα εἶχεν εὐρῆ κατὰ τὸν περιπατὸν τῆς, καὶ εἰς τὸ ξύλινον τρα-πέζι τῆς παρέταξε κατὰ σειρὰν : ἓνα μεγάλο κοκκινόγυλι, μιά μάπα, πέντε ἕξ κρομμύδια, τέσσαρα αὐγά, καὶ ἓνα κουνελάκι, ποῦ εἶχε φύγη ἀπὸ μίαν αὐ-γὸν ἢ γάτες ἢ τὰ σκυλιὰ, ἔτσι μικρὸ ποῦ εἶνε ἄς τὸ πάρω ἐγὼ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ! » Καὶ ἀντὶ νά φωνάζη τὸν νοικοκύρην καὶ νά τοῦ το παραδώσῃ— τέτοιον πράγμα! — ἡ καλὴ σου Ἀγάθη, τὸ ἐστραγγάλισε καὶ το ἐπῆρεν. Ἰδοὺ τὸ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, μαζί με τὰ ἄλλα πράγματα. Τὸ αὐρινὸν γεῦμα, καθὼς καὶ τὸ δεῖπνον τῆς Ἀγάθης ἦτο ἐξησαλι-σμένον με αὐτά. Δὲν εἶχε νάγοράσῃ, παρὰ δέκα λεπτῶν ψωμί καὶ δέκα λεπτῶν κρασί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐδιάλειξε τὸ Περγαλιὸ διὰ νά κτυπήσῃ τὸ γυα-λί : τὰκ! τὰκ! τὰκ! καὶ νάνοιξῃ μάλ-ιστα μ' ἓνα κτύπημα διὰ τοῦ ὧμου τὸ μισοκλεισμένον παράθυρον... Ἰπρὸ τῆς ἐντρόμου γραῖας, ἡ ὁποία ἐσκέπασεν ἀ-μέσως με τὰς δύο χεῖρας τὰ κλοπιματά τῆς, ἐνεφανίσθη οὕτω φοβερὰ καὶ εἴρων ἡ κιτρίνη μορφή με τὰ δύο φωτεινὰ μά-τια... Τότε ἡ γριὰ Ἀγάθη ἔπεσε γονατιστή, καὶ ἀνυψώσασα τὰς χεῖρας, ἤρχισε νά ἱκετεύη, νά ζητῆ χάριν ἀπὸ τὸ ἀνδρείκελλον καὶ νά θρηνηλογῆ :

— Θά τα δώσω πίσω, καλὸ μου Περ-γαλιό, θά τα δώσω πίσω!... Ἐλεγα ἡ κακομοῖρα πῶς δὲν ἦταν κανενός... Στάσου, νὰ τὸ κουνελί, νὰ τὰ κρομμύ-δια, νὰ τὸ κακκινόγυλι, νὰ ἡ μάπα, νὰ ταυγά... πρόσζε μὴν τα σπάσης...

Καὶ στενάχουσα, ἔχωνε τὰ κλοπιματὰ εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου τοῦ ἀνδρει-κέλλου, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰσχωρήσῃ ὀλό-κληρον εἰς τὸ δωμάτιον κ' ἐστηρίζετο εἰς τὸ βάθρον τοῦ παραθύρου, διότι ὁ Βα-λεντίνος, εἰς τὸν δρόμον, με πολὺν κό-πον ἐκρατοῦσε τὰ γέλια.

— Ἐννοια σου, δὲν σε πέρνω, Ἀγά-θη! ἀλλὰ με μιά συμφωνία : θά μου δώ-σῃς ἀμέσως ὅ,τι ἐλεψες ὡς τώρα.

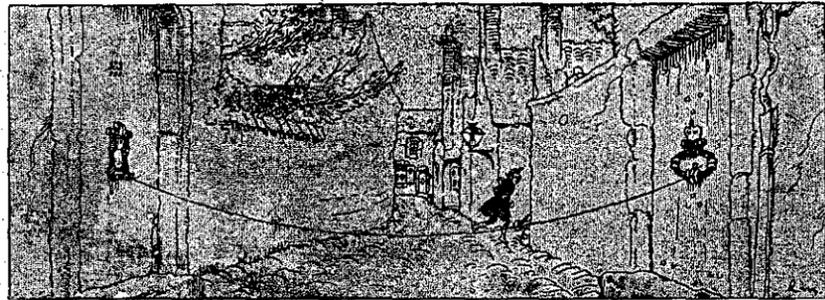
— Τρομάρα μου! καὶ πῶς μπορῶ νά το κάμω, καλὸ μου Περγαλιό;... Ἦ-ταν, βλέπεις, πράγματα φαγώσιμα, καί... τάφαγα ὅλα... Ἐγάθηκα!

— Τότε λοιπὸν ἔλα μαζί μου!

Εἰς τοῦτο ἀπεκρίθη ὁ κρῖος πτώσεως καὶ ἔπειτα ἠσύχια... Ὁ Βαλεντίνος ὑπόπτεισε ὅτι συνέθη κάτι κακὸν καὶ πρὸς στιγμὴν ἐροδῆθη. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ πόθος τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς διασκεδά-σεως τὸν ἐκυριεῖεν ἀκόμη, ἀπεφάσισε νά ἐξακολουθήσῃ τὸν περιπατὸν του, καὶ νά ὑπάγῃ νά κτυπήσῃ με τὸ ἀνδρείκελλον τοῦ παράθυρον τοῦ Γιάννη Κρομπέκη, τοῦ κωδωνοκρούστου, ὅπου ἔβλεπε φῶς.

"Ἄλλ' ὁ Γιάννης Κρομπέκης, κατὰ

δυστυχίαν, ἦτο ἀνθρωπὸς γενναῖος, θρη-σκὸς καὶ αὐστηρὸς. Δὲν εἶχε τὸ χαλα-σμένον, τὸ ἀνόητον κεφάλι τῆς γριᾶς Ἀγάθης, αὐτὸς! Ἦκουσε νά κτυποῦν τὸ παράθυρόν του, τὸ ἀνοῖξεν ἀμέσως, εἶδε τὸ σκιάχτρο, ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐπρόβαλε πάλιν μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα. Συγχρόνως ὅμως τὸ Περγαλιό, καθὼς καὶ ὁ Βαλεντίνος, ἐδέχθησαν κατὰ κεφαλῆς μίαν καλὴν ψυ-χολουσίαν.

"Ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Κοντοῦ, καὶ ἔσπευσε νά κρυφθῆ." (Σελ. 221, στ. 6.)

— Πάρε, φίλε μου! ἔλεγεν ἡ ἡρεμὸς φωνὴ τοῦ Γιάννη Κρομπέκη ἡ μήτηρ σου εἶνε πολὺ κόκκινη! τὸ κρῦο νερὸ θὰ σε ὠφελήσῃ!

Ποῖος φεύγει; Ὁ Βαλεντίνος με τὸ Περγαλιό... Ἦτο κωμικώτατον νά τους ἐβλέπατε πῶς ἔτρεχαν, μούσκευμα καὶ οἱ δύο, εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δρομίσκους τοῦ χωρίου.

Ὁ κύριος βαρῶνος, κατεντροπιασμέ-νος, ἐλογάριαζε νά μὴ διηγηθῆ εἰς κα-νένα τὴν νυκτερινὴν του ἐκστρατείαν. Ἐν τούτοις ὅμως ἐμαθεύθη καὶ αὐτῆ, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας τῆς Ἀγάθης, ἡ ὁποία τὴν ἰδίαν νύκτα προσεβλήθη ἀπὸ ἀποπληξίαν. Ἐτρόμαξε, βλέπετε, τόσον πολὺ! Ἦ προσβολὴ ἦτο ἐλαφρὰ καὶ ἡ Ἀγάθη δὲν ἀπέθνηκε. Ἐμεινεν ὅμως ἀρ-κετὸν καιρὸν παράλυτη, εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ τοῦτο τὴν ἔκαμε νά θεραπευθῆ ἐν-τελῶς, ἂν ἔχι ἀπὸ τὴν κουταμάραν τῆς, τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν κλεψιμανίαν τῆς.

Ἡ σπασμένη μήτη, τὸ σπασμένο πόδι τὸ βγαλμένο χέρι, ἡ ἀποπληξία... ἡ σειρά τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Βαλεντίνου, τῶν ὁποίων ὁ βῆλος κατέστρωνε τὸν κα-τάλογον, δὲν τελειώνει ἐδῶ. Ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ τὸ ξυλοκόπημα, τὸ ὁποῖον ἐ-δέχθη ὁ ἐντιμὸς ἀγροφύλαξ τοῦ χωρίου ἀπὸ δύο χωριανούς, ἐπίσης ἐντιμούς καὶ εὐπόληπτους, τοὺς κ. κ. Κοντὸν καὶ Μπαλωμένον, — ξυλοκόπημα ἐντελῶς ἀπρόοπτον, ἄδικον καὶ παράλογον, τοῦ ὁποίου ὁ Βαλεντίνος ἦτο ἡ μόνη ἀφορ-μὴ, ὁ μόνος αἰτιός. Ἰδοὺ πῶς συνέθη αὐτό.

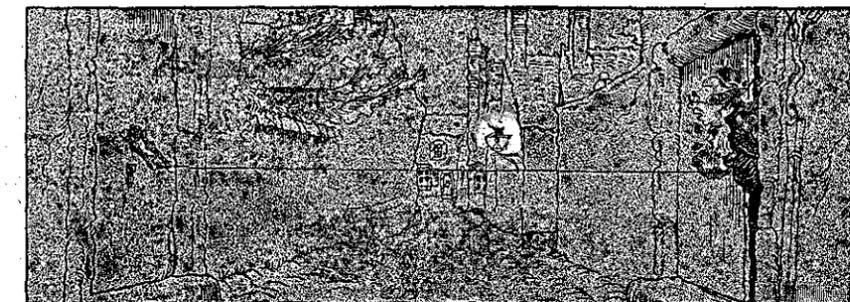
Ὁ κ. Κοντὸς καὶ ὁ κ. Μπαλωμένος ἐκατοικούσαν εἰς τὸν ἐρημικώτερον δρό-μον τοῦ Κερκόξ. Τὰ σπιτία των ἦσαν τὸ ἓνα ἀντίκρυ εἰς τὸ ἄλλο. Αἱ θύραι των εἶχαν ἀπὸ ἓνα ρόπτρον σιδηροῦν, τὸ ὁ-

ποῖον ἔπρεπε νά κτυπήσῃ κανεὶς, διὰ νά τοῦ ἀνοίξουν. Ἡ ἐρημία τῆς γειτονείας ἢ εὐκολία με τὴν ὁποίαν ἤμποροῦσε νά κρυφθῆ κανεὶς εἰς ἓνα πλάγιον δρομί-σκον ἐκαὶ πλησίον, παρῶντονε συχνοτάτα τὰ μαγκόπαιδα τοῦ χωρίου νά κτυποῦν πότε τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Κοντοῦ, πότε τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Μπαλωμένου, καὶ ἔως νά καταβοῦν εἴτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, εἴτε αἱ γυναϊκῆς των, εἴτε αἱ ὑπηρετρίαι των, νάνοιξουν τὴν θύραν, ὁ μικρὸς ἀστεῖος

τοῦ κ. Μπαλωμένου πίπτει καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν τοῦ δυνατά. Ὁ κ. Μπαλω-μένος καταβαίνει καὶ αὐτὸς βιαστικὰ, διὰ νά ἰδῆ ποῖος τὸν ζητεῖ τέτοιαν ὥραν... Ἀνοίγει, κυττάζει εἰς τὸν δρόμον, δὲν βλέπει κανένα, καὶ θυμωμένος κλείει τὴν θύραν του, προξενῶν εἰς τὸ ἀπέναντι ρόπτρον τὰς ἰδίας κινήσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῆ πρὶν τὸ ἰδικόν του. Εἰς τὸ δεῦτερον τοῦτο κτύπημα τοῦ ρόπτρου του, ὁ κ. Κοντὸς, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχεν ἀναβῆ τὴν κλίμακα, βίανακαταβαίνει με τὰ τέσσαρα, ἀνοίγει βιαστικὰ, καὶ μὴ βλέπων πάλιν κανένα, μαντεύει ὅτι «κά-τι λάκκον ἔχει ἡ φάβα.» Καὶ τοῦ ἦλθεν ἔξωφα ἡ ἰδέα νά μὴν ἀναβῆ πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ νά κρυβῆ ἐκεῖ, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, μ' ἓνα γερὸ μπα-στοῦνι εἰς τὸ χέρι καὶ νά περιμένῃ τὸ τρί-τον κτύπημα, — ἂν τὸ ἀστεῖον θὰ ἐπα-νελαμβάνετο τότε θὰ ἐχύνετο, θὰ ἔπιανε τὸν μάγκαν, καὶ θὰ τον ἔκαμνε τοῦ ἀ-λατιοῦ.

Ἐν ᾧ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ, ἡ ὀργὴ καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως ἐτάρασαν τὰ νεῦρά του, καὶ διὰ τοῦτο με μεγάλην λύσαν ἐξανάκλεισε τὴν θύραν του, — ἡ ὁποία λύσσα, μεταδοθεῖσα διὰ τοῦ σπά-γου εἰς τὸ ρόπτρον τοῦ κ. Μπαλωμένου, τὸ ἔκαμε νά κτυπήσῃ τόσον δυνατὰ, ὥστε ὁ κ. Μπαλωμένος ἀνεπήδησεν ἐντρομος.

Ὁ κ. Μπαλωμένος δὲν ἀγαποῦσε τὰ χονδρὰ ἀστεῖα περισσότερον ἀπὸ τὸν κ. Κοντὸν, καὶ τὰ αὐτὰ αἰτία παρήγον φυ-σικὰ-τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν δύο γειτόνων. Καὶ ἐπειδὴ ἐσκέρθη, ὅπως ὁ κ. Κοντὸς, ὅτι ἔπρεπε νά ὀπλισθῆ καὶ αὐ-τὸς μ' ἓνα μπαστοῦνι καὶ νά παραφυλάξῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, διὰ τοῦτο ἔκρινε περιττὸν νά τὴν ἀνοίξῃ καὶ πάλιν, ἀλλ'

"Ἐπρόβηκε τὸν σπάγον, ὁ ὁποῖος ἐτεντώθη." (Σελ. 221, στήλ. 6.)

τοῦ κυρίου Κοντοῦ, καὶ ἔσπευσε νά κρυ-φθῆ.

Τότε συνέθησαν πολὺ παράξενα πράγ-ματα. Ὁ κ. Κοντὸς, καθὼς ἔκαμε νά-νοίξῃ τὴν θύραν του, διὰ νά ἰδῆ ποῖος εἶνε, ἐπρόβηκε τὸν σπάγον, ὁ ὁποῖος ἐ-τεντώθη, καὶ φυσικὰ ἐσήκωσε τὸ ρόπτρον τοῦ Μπαλωμένου. Ἐπειτα, ἅμα ὁ πρῶ-τος εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο κανεὶς, (τὸ σκότος δὲν τὸν ἄφησε νά διακρίνῃ τὸν σπάγον) κλείει τὴν θύραν τοῦ μουρμουρίζων, ὁ σπάγος χαλαροῦται καὶ... τὸ ρόπτρον

ἀνέβη ἐπάνω, ἐπῆρε τὸ μπαστοῦνι, κα-τέβη κ' ἐκάθησε περιμένων, κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του καὶ ἀκροῦμενος...

Ἐξ ἄλλου, ὁ κ. Κοντὸς ἔκαμε τὰ ἴ-δια, οὕτως ὥστε οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλ-λος ἦνοιγε πλέον τὴν θύραν, καὶ φυσι-κὰ τὰ ρόπτρα ἠσύχασαν. Ἐπέρασεν ἀρ-κετὴ ὥρα ἔτσι... οἱ δύο γείτονες ἤρχι-σαν νά κουράζωνται πλέον περιμένοντες, ὅταν καὶ οἱ δύο ἤκουσαν κρότους βημά-των, τὰ ὁποῖα ἐπλησίαζαν γρήγορα. Προ-σοχῆ! ἐσυλλογίσθησαν οἱ δύο γείτονες

προσοχή μή γίνη λάθος! ἂν εἶνε διαβάτης, θὰ περάσῃ ἂν εἶνε κανένας φίλος πού με θέλει, θὰ κτυπήσῃ σιγά, μὲ διάκρισιν, μ' εὐγένειαν, ὅπως κτυποῦν τὰς θύρας τῶν ἐντίμων σπιτιῶν, καὶ θὰ μείνῃ ἀπέξω ἕως τὸ ἀνοίξῃ. Ἄν ὅμως τὸ κτύπημα εἶνε δυνατὸν τ ρ α ν τ α χ τ ὸ ν ὅπως προτῆτερα καὶ ἂν ὁ δράστης κάμῃ νὰ φύγῃ, ἂ! τότε πρέπει νὰ τρέξω κατόπι του καί... ἔννοια του καὶ θὰ κολοπεράσῃ!...»

Ἐν ὧ οἱ δύο κύριοι ἐσυλλογίζοντο τὰ φρόνιμα αὐτά, εἶχον πλησιάζῃ πλέον τὰ βήματα, — δηλαδὴ ὁ περιπατῶν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐξαφνα ἐσταμάτησε, καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ταυτοχρόνως, καὶ τὰ δύο ρόπτρα ἐκτύπησαν καὶ τὰς δύο θύρας μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

Ἀμέσως ὁ κ. Κοντὸς καὶ ὁ κ. Μπαλωμένος ἐπιτάχθησαν ἔξω, μκνιώδεις, καὶ βλέποντες κάποιον, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ κάτω εἰς τὴν μέσῃ τοῦ δρόμου, — τρέχων διὰ νὰ φύγῃ βεβιαῶς... — ἐχύθησαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω του καὶ ἤρχισαν νὰ τον κτυποῦν μὲ τὰ μπαστούνια ἐν ᾧ ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος ἐξεφώνιζεν οὐρλιάζε, κ' ἐστρηγογγύριζε.

Τελοςπάντων κατώρθωσε νὰ τους δείξῃ καὶ ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς τῆς ράχης του, τότε δὲ οἱ δύο γείτονες κατεξεπλάγησαν ἀναγνώρισαντες τὸν Μπαρμπά-Χρόνην, τὸν ἀγορούλακα, ὁ ὁποῖος, μόλις ἐστάθη εἰς τὰ πόδια του, συνέλαβε καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὸν σβέρκον, — μὲ δύο χέρια περιφניה εἰς ὄλην τὴν περιοχὴν, δια τὴν δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσφιγγαν...

Μισοπνιγμένοι, μισοστραγγαλισμένοι, οἱ κκ. Κοντὸς καὶ Μπαλωμένος ἐσύρθησαν, θέλοντας καὶ μὴ, ἐνώπιον τοῦ κ. βαίλου, ὅπου ἐδόθησαν, τελοςπάντων ἀμοιβαίαι ἐξηγήσεις.

Μαντεῖστε τί εἶχε συμβῆ: Ὁ Μπαρμπά-Χρόνης, διαβαίνων ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον εἶχε σκοντάφῃ εἰς τὸν σπάγον, ἔπεσε κάτω καὶ συγχρόνως ἐπροκάλεσε τὸ διπλοῦν κτύπημα τῶν ρόπτρων... Λάθος, κύριε Βαίλε, γράψε λάθος... Ἡ μπαστούνιες που ἔλαβεν ὁ Μπαρμπά Χρόνης ἦσαν δι' ἄλλον... διὰ τὸν δράστην τοῦ ἀστείου. Ἄλλὰ ποῖος ἦτο ὁ δράστης; Κανείς δὲν ἀμφέβαλλεν εἰς τὸ χωρίον ὅτι καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παιγνιδίου ἀνήκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν εὐγενέστατον βαρῶνον Κερκόδ' καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κανείς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦρως τῆς κωμικοτραγικῆς σκηνῆς δὲν ἐχῶνευε τὸν Βαλεντίνον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΧΝΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Louis Morin)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Λογοπαίγνιον. — Γνωρίζετε βεβαία τι εἶνε λογοπαίγνιον: παίγνιον διὰ λέξεων, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἤχου των (ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας,) ἐν ᾧ ἡ ἔννοια των εἶνε πολὺ διαφορετικὴ.

Ὡς παράδειγμα θὰ σας ἀναφέρω τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο λογοπαίγνιον τοῦ Πυθαγόρου. Ὅταν ἠρωτήθῃ ἀπὸ ἑνα πατέρα, τίμων ἔχει ἀνάγκη ὁ υἱὸς του διὰ νὰ μάθῃ γράμματα, ὁ Πυθαγόρος ἀπήντησε: «Πανακίδιον καινοῦ, βιβλιαρίου καινοῦ, γραφίδιον καινοῦ.» Ὁ φιλόσοφος ἐπαίξε μὲ τὴν λέξιν καινοῦ, ἡ ὁποία ἤμποροῦσε νὰ ἔννοηθῇ καὶ οὕτω: καὶ ποῦ ἔλεγε μὲ ἄλλους λόγους εἰς τὸν πατέρα, ὅτι διὰ νὰ μάθῃ γράμματα ὁ υἱὸς του πρέπει μὲν νὰ ἔχῃ βιβλιαρίον, πινακίδιον, γραφίδιον κλ. ἀλλὰ προπάντων πρέπει νὰ ἔχῃ ποῦν.

Καὶ ὁ κυνικός φιλόσοφος Διογένης ἔκαμνε λογοπαίγνια. Νεανίσκος τοῦ ἔδειξε κάποτε μίαν μίχαιραν, τὴν ὁποίαν εἶχε κλέψῃ καὶ τον ἠρώτησε πῶς του φαίνεται.

— Ἡ μὲν λεπίς καλὴ, ἀπήντησεν ὁ κυνικός, ἡ δὲ λαβὴ αἰσχρὰ.

Ἐπαίξε μὲ τὴν λέξιν λαβὴ, ἡ ὁποία δὲν σημαίνει ἐδῶ μόνον τὸ *μαίνει* τῆς *μαχίρας*, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε λάβῃ ὁ νεανίσκος.

Εἰς τὴν ἄσκησιν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν «λογοπαίγνιον», διδομεν μίαν ἐρώτησιν παράδειγμα καὶ ἀστείαν, καὶ προκαλοῦμεν τὸν λύτην νὰ εὕρῃ τὸ λογοπαίγνιον, το ὁποῖον τὴν δικαιολογεῖ, νὰ εὕρῃ δηλαδὴ τὴν λέξιν ἢ τὰς λέξεις, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος, ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας, ἀποτελεῖ ἔννοιαν σύμφωνον πρὸς τὴν ἐρώτησίν μας.

Παραδείγματα:
Ἐρώτησις: — «Ποῖος λέγει ὅτι εἶνε γάιδαρος, ᾧ δὲν εἶνε;»
Ἀπάντησις: — «Ἡ Ἡμίονος» (εἰμὶ ὄνος).
Ἐρ.— «Διατί παχαίνει κανείς ἄμα πεύνην ἢ γυναικὰ του;»
Ἀπ.— «Διότι γίνεται χοῖρος (χῆρος).»
Ἐρ.— «Διατί τὸ κοῦλὸ παιδί τὸ τρώγων τὰ ἄλογα;»

Ἀπ.— «Διότι εἶνε ἄχρον» (ἄχρον).
Ἐρ.— «Διατί ὁ Ζέφυρος δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Πατριάρχην;»
Ἀπ.— «Διότι εἶνε Δυτικός.»

Τὸ λογοπαίγνιον πρέπει νὰ εἶνε ἀβίαστον, νὰ ἔρχεται ὅσο τὸ δυνατὸν φυσικὰ, νὰ μὴ στηρίζεται εἰς ἀσυνήθειαι καὶ δυσκόλους λέξεις καὶ πολλὸ ὀλιγώτερον εἰς λέξεις ἀνυπόρκτους ἢ λαθασιμένους. Συνήθως οἱ φίλοι μου μοῦ στέλλουσι τοιοῦτου εἶδους λογοπαίγνια:

«Τί πρᾶγμα προστάζει τὴν βίαν νὰ ἔχῃ μί;»
Ἀπάντησις: Ἡ Ἐχεμύθεια (ἔχε Μί, θεία.)
Νά σας εἶπω ὄλην τὴν ἀλήθειαν; τοιαῦτα βεβιασμένα καὶ ἀνοῦσια λογοπαίγνια δὲν μου ἀρέσουν, καὶ τα δημοσιεύω κάποτε ἐλλείψει καλύτερων. Δὲν θὰ ἐδημοσιεύω ὅμως ποτὲ λογοπαίγνιον ὅπως αὐτὸ:

Ἐρ.— Διατί οἱ σπανοὶ δὲν εἶνε εὐγενεῖς;
Ἀπ.— Διότι εἶνε ἀγενεῖς.

Ἀγενεῖς, δηλαδὴ δὲν ἔχουν γένεσις; Ἄλλ' ἡ λέξις ἀγενεῖς δὲν ἔχει καὶ αὐτὴν τὴν σημασίαν. Ὁ μὴ ἔχων γένεσις, ὀνομάζεται ἀγενεῖος. Ἄρα λογοπαίγνιον ἐδῶ δὲν ὑπάρχει.

Ἄστεία ἐρώτησις. — Ὑπάρχουν ἐρωτήσεις ἀρκετὰ παράδοτοι καὶ ἀπροσδόκητοι, ἀ ὁποῖαι δὲν εἶνε οὐτὲ λογοπαίγνια, οὐτὲ καθ'αυτὸ ἀπροσδόκητα. Τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ὀνομάζομεν εἰς τὰς ἄσκήσεις μας μὲ τὸν γενικὸν τίτλον: Ἄστεία Ἐρωτήσεις.

Εἶνε πολλῶν εἰδῶν, ἀλλὰ θάρσασθ' εἰς δύο μόνον παραδείγματα:

Ἄστεία Ἐρωτήσεις: «Ποῖον εἶνε τὸ ψά-

ρι, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κεφάλι εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ἡ δὲ οὐρὰ παντοῦ;»
Ἀπόκρισις: Ἡ Ὁ βακαλιάρος. (Ὁ παστός, ἔννοεῖται, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κεφάλι κόπτεται καὶ μένει εἰς τὴν Ἰσλανδίαν.— ἐκεῖ κυρίως ἀλιεύουσι βακαλιάρους, — τὸ δὲ ἄλλο σῶμα στέλλεται εἰς ὄλην τὸν κόσμον. Ὅστε εἰμποροῦμεν νὰ εἰπῶμεν ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ βακαλιάρου εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ἡ δὲ οὐρὰ του ἐδῶ καὶ παντοῦ.)

Ἐρ.— «Πότε τρώγεται κανείς ἀπὸ τὰς κότες;»
Ἀπ.— «Ὅταν ἀνακατεῦσαι μὲ πίτυρα» (Διότι, κατὰ τὴν παροιμίαν: ὁποῖος ἀνακατεῦσαι μὲ πίτυρα, τὸν τρώει ἡ κότες.)

Ἐρώτησις. — Κ' ἐφόρμαμεν σιγά-σιγά εἰς τὴν ἀπλήν ἐρώτησιν, εἰς τὴν σοβαρὰν ἐρώτησιν, ἡ λύσις τῆς ὁποίας δὲν ἀπαιτεῖ καμμίαν εὐφυΐαν, ἀλλὰ μόνον γνώσεις ἐγκυκλοπαιδικὰς. Ἡ ἐρώτησις εἰρπορεῖ μὲν νὰ εἶνε ἱστορικὴ, γεωγραφικὴ, φιλολογικὴ, ἐπιστημονικὴ κτλ. κτλ.

Πότε καὶ πού ἐγεννήθη ὁ Ναπολεὼν;
Πόθεν πῶνται-εἰ ἡ λέξις Ἄπριλιος;
Ποῖον εἶνε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Κόζιξ;

Διατί τὸ κλοκαῖρι τὰ ὑπόγεια εἶνε δροσερὰ; Καὶ χιλία δύο ἄλια. Συνιστῶ ὅμως εἰς τοὺς συνθέτας ἀσκήσεων νὰ ἐκλέγουν τοιαύτας Ἐρωτήσεις, ὥστε νὰ μὴ εἶνε πολὺ εὐκόλοι οὐτε πολὺ δύσκολοι. Νὰ λύονται μὲ κάποιον κόπον, μετὰ τινα ἔσουαν, ἀλλὰ νὰ μὴ εἶνε καὶ ἐντελῶς ἄλυτοι διὰ τοὺς στερομένους εἰδικῶν γνώσεων καὶ καταλλήλων βιβλίων.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Παπποῦς ἔχει καθισμένον εἰς τὰ γόνατά του τὸν μικρὸν Γιάγκον καὶ τον χορεύει, τὸν ἐρωτᾷ δὲ ἂν εὐχαριστῆται.

— Πολὺ εὐμορφα εἶνε ἔτσι ἅπαντὰ ὁ μικρὸς Γιάγκος: ἀλλὰ δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα, παπποῦ, νὰ ἦσαν ἀληθινὸς γάιδαρος;

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Λυδίας τοῦ Κάππου

Ἡ Δροσερὰ Ἐσπερά ἐρωτᾷ τὴν Κόκκινην Ἐξοχήν, διατί ἡ γλῶσσά μας εἶνε κόκκινη.

— Νά, γιατί πρώτε ἄλο ντομάτες! ἅπαντ' αὐτῇ.

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Μαιεύης Προσωποιδιοφόρον

ΑΛΦΗΒΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μου μοῦ ἀναγγέλουσι τοὺς θριάμβους τῶν ἐξετάσεων. Τὰ βραβεῖα, τὰ ἄριστα, τὰ λίαν καλῶς, ἔπεσαν πάλιν βροχηδόν. Τοὺς συγγαίρω μὲ ὄλην τὴν ὑπερηφάνειαν μητέρα; που ἀκούει καλὸν διὰ τὰ παιδιὰ τῆς.

Δὲν προσθάνω νὰ στέλλω τόμους, καὶ βιβλία αὐτὰς τὰς ἡμέρας! Οἱ περισσώτεροι φίλοι μου ἔσπευσαν νὰ κολοβήθουν τὴν συμβουλὴν μου καὶ νὰ προμηθευθῶν ἐκ τοῦ Γραφείου μου τερπνὰ καὶ ὀφελίμα ἀναγνώσματα διὰ τὰς Διακοπὰς. Ἀγοράζονται προπάντων οἱ ὑποτιμημένοι τόμοι τῆς Β' Περιόδου, οἱ ὁποῖοι, ἐν ᾧ εἶνε τόσοι μεγάλοι καὶ πλούσιοι, τιμῶνται μόνον τρία φράγκα.

Χαίρω, *Κλεθθουλε Λίνδιε*, πού σ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκλογή τοῦ ψευδωνύμου σου. Βεβαίως εἰς τὴν προσεχῇ Κυριακῇ θὰ ἠμπορέσῃς νὰ λάβῃς μέρος, θὰ ἴδῃς δὲ τὴν ἐρώτησιν μετ' ὀλίγον, ὅταν θὰ δημοσιεύθουν τὰ αποτελέσματα τῆς προηγούμενης. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας πρὸς ἐγγράφην συνδρομητῶν.

Χαριτωμένα πρᾶγματα μοῦ γράφει σήμερον τὸ *Μολὼν Λαβὴ* [EE] περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ Γυμνασίου του. Φαίνεται ὅτι μερικοὶ συμμαθηταὶ του ἠθέλησαν νὰ μιμηθῶν τὸν Κηφῆνα τοῦ

κ. Φαίδωνος: θύαν δὲ ὁ προβλεπτικός Γυμνασιάρχης τοὺς διέταξεν ἄλλως νὰ καταθέσων εἰς ἕνα μέρος τὰς... μανικέτια των, ἀρκετὰ εὐρέθων σκολιμμένα με φιλογραφίαν. Ἡ σκηνὴ τῆς καταθέσεως, λέγει τὸ *Μολὼν Λαβὴ* ἦτο κωμικωκότα. «Καταπῶρρον οἱ ἔνοχοι κατέθετον τὰς πλήρη σημασιώσαν μανικέτια των καὶ ταχέως ἔφευγον διὰ νὰ ποφεύγουν τοὺς ἐμπαίγμους τῶν καθηγητῶν καὶ τοὺς βοροδόδοις γέλωτας τῶν συμμαθητῶν των.» Καλὰ νὰ πάθουν οἱ Κηφῆνες!

Βεατρίκη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ἦτο τὸ πρῶτον που ἔγραψα, καὶ συνεπέρανα ὅτι αὐτὸ θὰ προτιμᾷ. Αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές!

Ἄς ἔχῃ δόξαν λαοῖον ὁ Θεὸς, *Πητρὸν τῆς Ἐρημοῦ*, πού σε ἀπῆλλαξεν ἐπιτέλους ἀπὸ τὰ μακροχρόνια δεινὰ... Πολὺ με συνεκίνησε καὶ μ' ἐχαρακτήρισε συγχρόνως ἡ ἐπιστολή σου. **Θερινὴ Βροχὴ** [EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀπονοῆς τοῦ Ράλλειου Βραβείου. Μετὰ χαρὰς μου μεγάλης ἔμαθα ὅτι καὶ φέτος ἐβραβεύθη συνδρομητρία μου, ἡ *Κικὴ Πιπινοπούλου*, τῆς ὁποίας εὐχαριστίας θὰ δημοσιεύω τὴν εἰκόνα, ἐάν μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν τῆς. — Καὶ ὁ ἄγγελος τῆς Ἀγάπης [EEE] μοῦ ἐπαίνει δὲ πολλὰ ὄρατα καὶ ἐνθουσιώδη διὰ τὸ τέλος τῆς «Βοεροπούλας».

Σιρ-λά-Φαλονά, ὅπως κάθε συνδρομητῆς, ἔχεις καὶ σὺ τὸ δικαίωμα νὰ μου στέλλῃς πληροφορίας πρὸς δημοσιεύσιν. Σοῦ ἔστειλα τιμοκατάλογον. Ὅταν γεννηθῇ ὄλιγον ὁ «Ἄσπτος Υἱὸς» θὰ σοῦ προχρῆν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον θὰ κατασταθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς «Βοεροπούλας».

Τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μοῦ ἔφερε τὸ πρὸς τὴν ἴσταρ βραβεῖόν του, τὸ ὁποῖον τῇ ἔστειλα. Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἔλαβα ἑνα γραμματάκι ἀνόνημον, περὶ ψευδωνύμων καὶ ἀστερισκῶν. Τί-νός ἀπρημένοιο νὰ εἶνε ἀρὰ γε;

Γλυκεῖα Ἐλίς, τὰ «Δηγηματα» τοῦ κ. Ξενοπούλου θὰ ἐκδοθῶν περιμενε ἀκόμη ὄλιγον. Ἦρξαν νὰ ἐτοιμασθῶν ἔνεκα τῶν πολλῶν τῶν ἀσχυλῶν, τώρα ὅμως εἶνε ἔτοιμα καὶ θάρσις ἡ τύπωσις. Μετ' ὄλιγον θὰ ἀναγγέλω ἐν ἐκτάσει.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν, *Ἑλλην Σημαιοφόρος* [EE] ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου ἴθου τοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος. Πολὺ συγκινητικὴ τελετὴ! Ἄν ποῦμαι μόνον ποῦ ἡ ἐπιστολή σου εἶνε ἡ πρόβη, ἐν ᾧ ἔπερε νὰ ἦτο ἡ ἐκατοστὴ Διατί δὲν μου ἔγραψες;

Μὲ τὰ ταξιδεῖά τῆς καὶ ἡ *Ἐσπεράδα* ἔκαμνε νὰ μου γράφῃ τὸσους μῆνας... Πάντοτε ὅμως ἔβλεπε τὸνομά τῆς εἰς τὸ φύλλον εἶτε εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ εἶτε εἰς τοὺς Ἄσπασμοῦς.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν *Ἐφροσὴν Κόρη* καὶ τὴν *Ἐφροσὴν Μαργαρίταν* διὰ τὴν πρόσκλησίν των νὰ διελθῶ ὄλιγας ἡμέρας εἰς τὴν μαγευτικὴν τὴν ἔπαυλιν δυστυχῶς οὐτε μίαν ἡμέραν δὲν εἰμπορῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ὅσον ἔμειναν ἀνάλητοι οἱ ἐν Πάτραις φίλοι μου πρὸς τὴν ἐκκλήσιν τοῦ ἐκ Πατρῶν πυχού παιδίου, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰ ἀρχικά του Π. Κ. μὲ παρεκάλει νὰ το συστήσω εἰς αὐτοῦ, τὸσον συνεκινήθη τὸ *Σμαράγδιον Περιδέραιον* [EEE] καὶ μοῦ ἔστειλεν ἐξ Ἀλεξανδρείας δραχ. 7 μὲ τὰς ὁποίας ἐνέγραψα συνδρομητῆν τὸν Π. Κ. καὶ του ἔστειλα τὰ ἐκδοθέντα ἡδη φύλλα. Καὶ θύαν θὰ τα λάβῃ ἔξωθεν καὶ ἀπροσδοκῆτα, φαντασθῆτε πόσον θὰ χαρῆ τὸ πτωχὸν παιδί!

Ἄσπασμοί, Πληροφορία: τὸ Ἑλληνικὸν Ἐδαφὸς ἀσπάζεται τὴν *Τοιγγραφῆλαν* καὶ τὴν πληροφοροῦν ὅτι ἡ φίλη των Χ. Γ. δὲν εἶνε καλὰ καὶ ὅτι ἐπαυλῆθεν ἐξ Εὐρώπης. — ὁ *Νυκτοκόρακας* χαιρετᾷ τὴν *Ὀρειοπόδον Ψυχὴν* καὶ τὴν *Χακίην Μαργαρίταν* πληροφοροῦν δὲ τοὺς λοιποὺς ὅτι ἠλλεξὲ πρὸ πολλοῦ ψευδώνυμον — ἡ *Κωπηλάτις Κῦθρον* πληροφοροῦν

τὸν *Κυθαρητῶν* ὅτι δὲν τρέμει τὴν μανίαν τῆς θαλάσσης: καὶ ἂν ἀκόμη παρουσιασθῇ χαρ-χαρίας, δὲ σηκώσῃ τὸ κουπί τῆς καὶ δὲ του καθήματα μὲ — τὸ *Μολὼν Λαβὴ* χαιρετᾷ τὴν *Διονυσία Πηγῆν* καὶ ἀσπάζεται τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ τὶ βαθμῶν ἔλαβε — τὸ *Καλῶς Ὅρισε* πληροφοροῦν τὸν *Εἰκοστὸν Λίαν* ὅτι τάρχηκά του εἶνε Κ. Δ. καὶ ἂν ἐπιθυμῇ, νὰνταλλάξουν Μ. Μυστικὰ — ἡ *Ἄδρα τῆς Κερκύρας* ἀντιχαιρετᾷ τὸν *Ἐπτακατέργαρον Σάμιον* (κῆθε ἄλλο παρὰ ἑπτακατέργαρον, ἀπεναντίας εὐγενέστατον παιδάκι, τὸ ὁποῖον συγγαίρει διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμῶν του,) χαιρετᾷ δὲ τὸν *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* καὶ τὸν *Ἐδελπιν Ἀλέα* — ἡ *Ὀρειοπόδος Ψυχὴ* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Πικραμένης Καρδοῦλας* προταθένταν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν τῆς πληροφοροῦν τὸν *Τοιγμειτῶν τοῦ Κόσμου* εἰς θὰ ἐκτέλεσῃ τὴν ὑπόσχεσίν τῆς καὶ αὐτῇ, τὸν δὲ *Ἄδρον Βύρανα* εἰ μόνον διὰ τὸν Μ. Μ. θὰνταλλάξῃ τάρχηκά τῆς: — τὸ *Ἄγρον Προσωπείρι* συγγαίρει τὴν *Κικὴν Πιπινοπούλου* διὰ τὸ Ράλλειον, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Κωμαίτουσαν Θάλασσαν* — ἡ *Τοιγγραφῆλλα* ἀσπάζεται τὴν *Ἐσπεράδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται: — ὁ ἄγγελος τῆς Ἀγάπης παρακαλεῖ τὸ *Κίτρινον Καναρίνι* νὰ το πληροφορήσῃ, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι χρώματα καναρίνια καὶ ἐκεῖνο εἶνε κίτρινον; — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* χαιρετᾷ τὸν *Πασιμαχον* καὶ τον ἐρωτᾷ μήπως εἶνε υἱὸς στρατιωτικοῦ; ἀσπάζεται δὲ τὴν *Τράταν τοῦ Ἐθρίπου* καὶ τὴν *Διονυσία Πηγῆν* — ἡ *Κυκλαμὴ* θὰνταποδώσῃ τὰ Μ. Μυστικὰ τοῦ *Γλυκιάλου Ὀνον* μόλις ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, εὐχαριστῆ δὲ τὸ *Λουλοδὶ τῆς Καρδιάς* διὰ τὰ συλλυπητήρια καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς διαμένει: — ἡ *Ἀμαρῆλις* χαιρετᾷ τὸν *Κουασιμόδον*, καὶ καὶ μὲν εἶνε μίαν εὐχάριστο: στιγμὴ θύαν ποηλατῆ κανείς, ἀλλ' ὄχι καὶ θύαν... πέριτε! — ἡ *Ἀρσουλὰ τῆς Ὀσση* ζητεῖ τάρχηκά τοῦ ἄθους *Μαίτου* — ἡ *Σιωπηλὴ Νῆξ* ἀσπάζεται καὶ εὐχαριστεῖ τὴν *Ἐσπερίαν Ἄδραν* διὰ τὴν καλὴν τῆς καρδιά καὶ τῆς ζητεῖ συγγνώμην ὅτι δὲν δύναται νὰ τῆς φανερώσῃ τὸνομά τῆς πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον. — ἡ *Ἰριγένεια Καροπούλου* εὐχαριστεῖ τὴν *Μαρίταν τοῦ Ἐθρίπου* διὰ τὴν φωτογραφίαν τῆς καὶ τὴν ὄρατιν τῆς κάρταν — ἡ *Διονυσία Πηγὴ* ἀσπάζεται τὴν *Τοιγγραφῆλλα* καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰνταλλάξουν τὰ ὀνόματά των. — ἡ *Τράτα τοῦ Ἐθρίπου* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Μαρίταν τοῦ Ἐθρίπου* καὶ καθὸς βλέπει, δὲν ἐξέχαιε τὴν παρτίδα τῆς ἀντιχαιρετᾷ τὸ *Σπῆλαιον Δοξαπατῆρ* καὶ πῶς πηγαίνει ἡ μουσικὴ; — ἡ *Ἐσπεράδα* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῆς φέρῃ ἑνα κουμαρίκι μαστίχα ἀπὸ τὴν παρτίδα τῆς ἀσπάζεται τὴν *Ἀμειδίτην Καρδίαν* καὶ χαιρετᾷ τὸν *Ρωμαῖον Κικέρωνα* — ἡ *Θεσσαλικὴ Ἀκτίς* εὐχεται εἰς τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* καλὴν διασκέδασιν εἰς Βῆλον — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορέου* ζητεῖ τάρχηκά τοῦ *Κυκλείου Ἀσματος* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* εὐχαριστεῖ τὸν *Λαμπρὸν Κυθαρητῶν* καὶ τὴν *Πικραμένην Καρδοῦλαν* διὰ τὰ συγγαίρητά των, συγγαίρει δὲ τὴν συνδρομῆν διὰ τὸ βραβεῖόν τῆς — τὸ *Σμαράγδιον Περιδέραιον* πληροφοροῦν τὸν *Καρδιογνώστην*, εἰ μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μ. εἰμπορεῖ νὰ τῆς φανερώσῃ τὸνομά του καὶ περιμένει τεταρδίδιον του. — ὁ *Χαλκιδικὸς Ἰμμοκοντόρος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* — δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει χῶρος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *Βίκτωρ ὁ Μαῦρος* μὲ τὸν ἄγγελον *Ἄδρεϊνον*, *Γλυκιάλου Ὀνον*, *Λ*

